

PSALMEN

PSALMEN

PSALMEN

© 2024 Jongbloed Christelijke Media, Leeuwarden
Alle rechten voorbehouden.

www.jongbloedmedia.nl

Tekst © 2010/2016 Stichting HSV

ISBN 9789065395528 (neutraal)

ISBN 9789065395535 (kinderen)

NUR 709

Omslagontwerp: Flashworks, Kampen

Ontwerp lay-out en zetwerk: PPMP Prepress, Wolvega

Ontwerp lay-out en zetwerk Psalmen en gezangen: FMG, Heerenveen

In deze uitgave staan de Psalmen in de berijming van 1773, enkele Gezangen en een klassiek en hertaald deel van de Catechismus, de Nederlandse geloofsbelijdenis, de Dordtse leerregels, de Wet van de Heere, geloofsbelijdenissen en de liturgische formulieren. Ook zijn in deze uitgave Kort Begrip, de Ziekentroost en de liturgische gebeden te vinden.

PSALMEN

DE BERIJMING VAN 1773

VERKLARING GEVOEGD BIJ HET AUTHENTIEK AFSCHRIFT DER PSALMEN

Wij ondergeschreevene Predikanten, door de Heeren Staaten der respective provinciën en van het landschap Drenthe gecommiteerd, en volgens Resolutie van hunne Hoog Mogende Heeren Staaten Generaal der Vereenigde Nederlanden vergaderd zijnde tot de verbetering der Nederduitsche Rijmpsalmen, verklaaren het achterstaande Boek der Psalmen, nevens de Gezangen, bij de Gereformeerde Kerken van Nederland in gebruik, overeenkomstig onze gedaane keuze, gemaakte veranderingen, aangenoomene spelen schrijffregels geboekt te zijn, en dus voor het eenige echte afschrift van dezelve te houden; dat ook de hier achterstaande verbeteringen en nadere bepalingen volgens ons besluit hier bijgevoegd zijn; alsmede dat wij met alle naauwkeurigheid hebben toegezien, dat in deze nieuwe berijming niets mogte voorkomen eenigszins strijdig met de aangenoomene leer der Gereformeerde Kerken, zooals die naar Gods Woord in den Heidelbergschen Catechismus, de Belijdenisse des Geloofs en de Canones van het Synode Nationaal, te Dordrecht in de jaaren 1618 en 1619 gehouden, vervat is; gelijk wij ook in gemeede verklaaren dat in deze berijming niets gevonden wordt in het allerminst afwijkende van de bovengemelde Formulieren van eenigheid; 't welk alles wij getuigen met onderteekening onzer handen.

(Is geteekend):

Uit Gelderland, A. v. d. BERG, predikant te Barneveld.

Uit Zuid-Holland, JOANNES VAN SPAAN, predikant te 's-Gravenhage.

Uit Noord-Holland, RUTGER SCHUTTE, predikant te Amsterdam.

Uit Zeeland, JOSUA VAN IPEREN, predikant te Veere.

Uit Utrecht, JACOBUS HINLOOPEN, predikant te Utrecht.

Uit Friesland, GEORGIUS LEMKE, predikant te Harlingen.

Uit Overijssel, DIRK SEMEINS VAN BINNEVEST, predikant te Deventer.

Uit Stad en Lande, THEODORUS LUBBERS, predikant te Groningen.

Uit Drenthe, HENRIKUS JOHANNES FOLMER, predikant te Dwingelo.

(Laager staat):

De bovenstaande onderteekening is geschied den 19den Julij 1773.

Mij present,

PIETER LEONARD VAN DE KASTEELE, Amanuensis van de Edele Mogende Heeren Commissarissen tot de verbetering der Rijmpsalmen.

Nota. De verbeteringen en nadere bepalingen van welke in de bovenstaande verklaring gemeld wordt, en die achter het authentieke afschrift der Psalmen te vinden zijn, betreffen eenige laater veranderingen en sommige bijzonderheden omtrent de spelling, die men in dezen afdruk in acht genomen heeft.

OVER DE MELODIEËN VAN DE PSALMEN

De 150 psalmen zijn getoonzet op 124 melodieën, alle afkomstig uit het Franse psalmboek dat in 1562 te Genève gereed kwam, maar dat gegroeid was uit een aantal voorlopige uitgaven. Zo verscheen reeds in 1539 een kleine verzameling psalmen te Straatsburg, waar Calvijn toen predikant was. Deze was aanvankelijk zelf begonnen met het berijmen van de psalmen, maar later riep hij de hulp in van de dichter Clément Marot, die in totaal 50 psalmen berijmd heeft. Voor de melodieën werd een beroep gedaan op de Straatsburgse componisten Matthias Greiter en Wolfgang Dachstein. Zo is b.v. de melodie van psalm 36 (=68) afkomstig van laatstgenoemde. Toen Calvijn terug was in Genève heeft Théodore de Bèze de berijming van de 150 psalmen voltooid. Voor de melodieën tekenden onder meer de componisten Louis Bourgeois en Maistre Pierre.

Hoe zij te werk gingen en welke melodieën zij gecomponeerd hebben, is lang niet altijd duidelijk. Wel staat vast, dat de meeste melodieën niet teruggaan op wereldse volkswijzen, zoals vaak wordt aangenomen, maar op de middeleeuwse kerkzang. In enkele gevallen (psalm 9 en

118) is zelfs verwantschap aan te wijzen met melodieën uit de Joodse synagoge.

Wat het karakter van de melodieën betreft, aanduidingen als dorisch, phrygisch, mixolydisch of ionisch (boven de melodieën afgedrukt) geven de toonsoorten aan, zoals die in de Griekse oudheid en de middeleeuwen gangbaar waren. Opvallend daarbij is dat bepaalde toonsoorten gebruikt werden bij bepaalde psalmen. Zo vinden we de strenge dorische toonsoort vaak bij psalmen die Gods koningschap bezingen (psalm 2), de smekende phrygische toonsoort bij klaag- en boetepsalmen (psalm 51), de krachtige mixolydische toonsoort bij psalmen waarin de eeuwige Godstad bezongen wordt (psalm 87) en de feestelijke ionische toonsoort bij psalmen van lof en aanbidding (psalm 138). Hoewel er nog veel onduidelijkheid bestaat over de herkomst van de Geneefse psalmmelodieën, heeft het musicologisch onderzoek in elk geval één ding duidelijk gemaakt: onze psalmmelodieën zijn diep geworteld in de muzikale traditie van de middeleeuwse kerk en daarachter zelfs in die van de synagoge.

Dat de Geneefse melodieën in ons land terechtwamen is te danken aan Petrus Datheen, die voor zijn Nederlandse bewerking van het Geneefse psalmboek uitging van de bestaande melodieën. Datheens berijming verscheen vier jaar na de Geneefse (in 1566) en werd al spoedig de officiële berijming van de Gereformeerde vaderlandse kerk. Ruim 200 jaar later (in 1773) verscheen een nieuwe berijming, uitgegeven op last van de Staten Generaal.

Daarbij ging het overigens niet om een geheel nieuwe berijming, maar om een selectie uit drie al eerder verschenen particuliere berijmingen:

UIT DE BERIJMING VAN JOHANNES EUSEBIUS VOET (1764)

Ps. 1, 3, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 21, 22, 25, 27, 28, 30, 31, 32, 36, 38, 39, 40, 41, 44, 45, 48, 50, 51, 53, 54, 55, 57, 58, 60, 62, 63, 65, 68, 69, 72, 73, 76, 77, 78, 81, 83, 84, 85, 86, 87, 89, 94, 95, 96, 98, 99, 101, 103, 107, 109, 110, 111, 112, 114, 116, 117, 118, 119, 124, 129, 131, 132, 133, 137, 138, 141, 142, 144 en 147. Gezang 1, 2, 5, 7.

UIT DE BERIJMING VAN HET GENOOTSCHAP "LAUS DEO, SALUS POPULO" (1760)

Ps. 2, 5, 11, 13, 17, 19, 23, 24, 26, 29, 33, 34, 35, 37, 42, 43, 46, 47, 49, 52, 56, 59, 61, 64, 66, 70, 71, 74, 79, 80, 88, 90, 91, 92, 93, 97, 102, 104, 105, 106, 108, 113, 115, 120, 121, 125, 127, 128, 134, 135, 136, 139, 140, 143, 145, 146, 148, en 149. Gezang 3 en 4.

UIT DE BERIJMING VAN HENDRIK GHIJSEN (1686)

Ps. 4, 67, 75, 82, 100, 122, 123, 126, 130 en 150.

Gezang 6, 8, 9, 10, 11, 12.

Ook in deze berijmingen – en dus in die van 1773 – bleven de Geneefse melodieën bewaard. Zowel in de Geneefse berijming als in de verschillende Nederlandse berijmingen worden de volgende psalmen en gezangen op dezelfde melodie gezongen:

Ps. 5, 64
Ps. 14, 53
Ps. 17, 63, 70
Ps. 18, 144
Ps. 24, 62, 95, 111
Ps. 28, 109
Ps. 30, 76, 139
Ps. 31, 71
Ps. 33, 67
Ps. 36, 68
Ps. 46, 82

Ps. 51, 69
Ps. 60, 108
Ps. 65, 72
Ps. 66, 98, 118
Ps. 74, 116
Ps. 77, 86
Ps. 78, 90
Ps. 100, 131, 142
Gez. 9
Ps. 117, 127
Ps. 140, Gez. 1

1 Wel - za - lig hij, die in der bo - zen raad
niet wan - delt, noch op 't pad der zon - daars staat,
noch ne - der - zit, daar zul - ken sa - men - rot - ten,
die roe - ke - loos met God en gods - dienst spot - ten,
maar 's HEE - REN wet blij - moe - dig dag en nacht
her - denkt, be - peinst en ij - ve - rig be - tracht.

- 2 Want hij zal zijn gelijk een frisse boom,
in vetten grond geplant bij enen stroom,
die op zijn tijd met vruchten is beladen
en sierlijk pronkt met onverwelkte bladen.
Hij groeit zelfs op in ramp en tegenspoed,
het gaat hem wel, 't gelukt hem wat hij doet.
- 3 Gans anders is 't met hem, die 't kwaad bemint:
hij is als kaf, dat wegstuijft voor den wind,
geen zondaar zal 't gewis verderfontkomen,
als in 't gericht door God wordt wraak genomen.
Hij, die van deugd en godsvrucht is ontaard,
zal niet bestaan, waar 't vrome volk vergaârt.
- 4 De HEER' toch slaat der mensen wegen gâ,
en wendt alom het oog van Zijn genâ
op zulken, die, oprecht en rein van zeden,
met vasten gang het pad der deugd betreden.
God kent hun weg, die eeuwig zal bestaan,
maar 't heilloos spoor der bozen zal vergaan.

1 Wat drijft be-heerst het woe-dend hei-den-dom
 en heeft het hart der vol-ken in-ge-no-men?
 De ko-nin-gen ver-hef-fen zich al-om,
 de vor-sten zijn ver-me-tel saâm-ge-ko-men,
 om God, den HEER', zelfs naar de kroon te ste-ken
 en te-gen Zijn Ge-zalf-de op te staan.
 Zij spre-ken saâm: „Laat ons Hun ban-den bre-ken,
 en van Hun juk en tou-wen ons ont-slaan!”

- 2 Maar *d' Opperheer, Die Zijn gedachten stoel op starren sticht en grondvest op de wolken, zal lachen met dat vruchteloos gewoel en spotten met den waan der dwaze vol-ken. God zal Zijn wraak ontdekken voor hun ogen; straks gloeit de lucht door 't vlammen-d bliksemlicht. 't Is God, Die spreekt; Hij dondert uit den hoge en jaagt den schrik Zijn haat'ren in 't gezicht:*
- 3 „Durft *gij bestaan te twisten met Mijn kracht? Zal nietig stof Mij 't hoog gezag ontwringen, of weerstand biên aan Mijn geduchte macht? Ontziet Mijn toorn, verdoolde stervelin-gen, gij zult vergeefs Mijn rijksbestel weerstreven. Mijn Koning is gezalfd door Mijn beleid!*

- Hij, door *Mijn* hand op *Sions troon* verheven,
heerst op den berg van *Mijne* heiligheid."
- 4 En *Ik*, die *Vorst*, met zoveel *macht* bedeeld,
zal *Gods besluit* aan 't wereldrond doen horen.
Hij *sprak tot Mij*: „*k* Heb heden *U* geteeld:
Gij zijt *Mijn* zoon, Gij zijt *Mijn* eengebo-ren'.
Zeg vrij *Uw* eis, Ik zal *Uw* *macht* verhogen,
opdat *Uw* naam alom ontzaglijk zij;
het *heidendom* ligg' voor *Uw* *stoel* gebogen
en 't *eind der aard*' erkenn' *Uw* heerschappij!"
- 5 „*Uw* *ijz'ren* staf, die al hun *macht* verplet,
maak' hen eerlang *eerbiedig*' onderzaten
en noodzaak' hen te buigen voor *Uw* wet,
of sla z' aan gruis als *pottenbakkersva-*ten!"
O vorsten, wilt de *wet der wijsheid* horen,
eer *gij God Zelf* en *Zijn Gezalfde* hoont!
O *rechters*, tot den *stoel der eer* gekoren,
verdraagt *Zijn* tucht, die u *Zijn* liefde toont!
- 6 Vreest 's *HEEREN* *macht* en dient *Zijn* *Majesteit*.
Juicht, bevend op 't *gezicht* van *Zijn* *vermogen*,
en kust den *Zoon*, vanouds u toegezeid,
eer u *Zijn* toorn verdelg' voor *aller* o-gen,
u op uw weg tot stof doe wederkeren,
wanneer *Zijn* *wraak*, getergd door uw *gedrag*,
u onverhoeds zou door haar *gloed* verteren
tot *staving* van *Zijn* lang gehoond gezag.
- 7 Welzalgig zij, die naar *Zijn* *reine* leer
in *Hem* hun *heil*, hun *hoogst* *geluk* beschouwen,
die *Sions* *Vorst* erkennen voor hun *Heer*;
welzalgig zij, die vast op *Hem* betrou-wen!

Psalm 3

12

Ionisch

1 Hoe vrees-lijk groeit, o God,
het saâm-ge-zwo-ren rot
der-ge-nen, die mij druk-ken!
Zij ma-ken niet al-leen
den op-stand al-ge-meen
om mij mijn kroon t'ont-ruk-ken,
maar ve-len doen van mij,
hoe bit-ter ik ook lij',
nog de-ze smaad-taal ho-ren:
„God zal hem nu niet meer
ver-los-sen als wel-eer;
hem is geen heil be-scho-ren!"

- 2 Maar, trouwe *God*, *Gij* zijt
het *schild*, dat mij bevrijdt,
mijn *eer*, mijn *vast betrouwen!*
Op *U* vest ik het oog:
Gij heft mijn hoofd omhoog,
en doet m' *Uw gunst aanschouwen!*
'k Riep *God* niet vrucht'loos aan;
Hij wil mij niet versmaân
in al mijn tegenheden.
Hij zag van *Sion* neer,
de woonplaats van *Zijn* eer,
en hoorde mijn gebeden.
- 3 Ik lag en *sliep* gerust,
van 's *HEEREN* trouw bewust,
tot ik *verfrist* ontwaakte;
want *God* was aan mijn zij,
Hij *ondersteunde* mij
in 't *leed*, dat mij genaakte.
Ik zal vol *heldenmoed*,
daar mij *Zijn hand* behoedt,
tienduizenden niet vrezen,
schoon ik van allen kant
geweldig *aangerand*
en *fel geprangd* moog' wezen.
- 4 Sta op, verlos mij, *HEER!*
Gij hebt, o *God*, *weleer*
getoond voor mij te waken,
mijn *haters* onderdrukt,
en mij 't *gevaar* ontrukt.
Gij sloegt hen op de kaken,
verbrekend onverwacht
hun *tanden* door *Uw* macht.
'k Heb d' *overhand* verkregen.
Gij, HEER', *alleen* *Gij* zijt
Verwinnaar in den strijd,
en geeft *Uw volk* den zegen.

Psalm 4

14

Aeolisch

1 Wil mij, wan-neer ik roep, ver-ho-ren,
O God, Die mij-ne rechts-zaak redt!
Gij hebt in angst mij hulp be-scho-ren
en mij doen gaan in rui-me spo-rer.
Be-toon ge-nâ, hoor mijn ge-bed!
Wat moogt gij, man-nen, toch be-gin-nen?
Zal steeds tot schan-de zijn mijn eer?
Zult gij dan d'ij-del-heid be-min-nen
en, t'e-nen-maal be-roofd van zin-nen,
de leu-gen zoe-ken keer op keer?

- 2 Herinnert u, *gij roekelozen*,
dat Zich de *HEER' een* gunstgenoot
heeft *afgezonderd en verkozen!*
Hij *doet mij nooit van schaamte* blozen,
Die, als ik *riep, mij* bijstand bood.
Zijt *gij beroerd, ontsteld, verlegen*,
zo *zondigt niet, verzaakt uw wil*;
spreekt *in uw hart, herdenkt uw wegen*,
op 't *eenzaam bedde neergezegen*,
en *weest in all' ontmoeting stil*.
- 3 Dan *zult gij recht naar 't outer* treden,
en *off ren God een rein* gemoed,
het *offer der gerechtigheden*,
en 't *zuiv're reukwerk der gebeden*:
betrouwt op *Hem, want Hij is goed*.
Daar *velen twijfelmoedig* vragen:
„*Wie zal ons 't goede toch doen zien?*”
Doe *Gij, o HEER', na 't angstig* klagen,
ons 't *lieflijk licht Uws aanschijns* dagen
en *wil Uw rijke* gunst ons biên.
- 4 *Gij hebt m' in 't hart meer vreugd* gegeven,
dan *and'ren smaken* in een tijd,
als *zij, door aards geluk* verheven,
bij *koorn en most wellustig* leven,
in hunnen *overvloed* verblijd.
Ik *zal gerust in vrede* slapen
en *liggen ongestoord* terneer,
want *Gij alleen, mijn schild en wapen*,
schoon 't *onheil schijnt voor mij* geschapen,
zult *mij doen zeker* wonen, HEER'!

1 Neem, HEER', mijn ban - ge klacht ter o - re!
 Zie, als 't aan woor - den mij ont - breekt,
 wat d' o - ver - den - king in mij spreekt.
 Ver - waar - dig U uit 's he - mels ko - ren
 mijn stem te ho - ren!

- 2 Sla *ied're* zucht, mijn *hart* ontgleden,
 opmerkend *gâ*. Schenk mij 't genot
 Uws *heils*, mijn *Koning* en mijn God!
 Ik zal tot U met *mijn* gebeden
 eerbiedig treden.
- 3 Ik zal, door *ijver* vuur aan 't blaken,
 o *HEER'*, bij 't *scheem'rend* morgenlicht
 mij *stellen* voor *Uw* aangezicht,
 oprechte boezemzuchten slaken
 en *biddend* waken.
- 4 Gij, *Die* geducht zijt in *vermogen*,
 verdraagt de *goddeloosheid* niet.
 Gij zult, o *God*, *Die* 't al doorziet,
 den *boze* voor *Uw heilig'* ogen
 geenzins *gedogen*.
- 5 Wie *zinloos*, zonder *t'* overwegen
 wat *hem* betaamt, tot U durft gaan,
 zal voor *Uw* *aanschijn* niet bestaan.
 Gij *haat* en staat hen *billijk* tegen,
 die *onrecht* plegen.

- 6 Gij, *HEER'*, verdelgt den *leugenspreker*.
Hij, *die zijn hand met bloed bevekt*
en *gruw'len met bedrog bedekt*,
tergt *als de snoodste wetsverbreker*
den *hoogsten Wreker*.
- 7 Maar *mij ontmoet Uw mededogen*.
Ik zal, *Uw woning ingeleid*,
en *naar 't paleis der heiligheid*
in *ware Godsvrees neergebogen*,
Uw *gunst verhogen*.
- 8 Leid *mij in Uw gerechtigheden*
om *mijn verspied'ren wil*, en richt
Uw *wegen voor mijn aangezicht*:
dan zal ik veilig *voorwaarts treden*
met *vaste schreden*.
- 9 Al 't *recht is van hun mond geweken*,
zij *leggen 't op verderven toe*,
hun *keel is nooit verslindens moe*,
hun *tong tracht vleiend ons door* trekken
naar 't *hart te steken*.
- 10 Draagt *Gij, o God, hen nog geduldig?*
Verwoest *hun raadslag*, drijf hen heen,
daar z' *Uwe wet zo stout vertreên*.
Zij *tergen U te menigvuldig*:
verklaar *hen schuldig*.
- 11 Maar *geef Uw dierb'ren gunstelingen*,
wier *geest in U zijn sterkte vindt*,
wier *hart Uw naam oprecht bemint*,
in *U volvrolijk op te springen*
en *blij te zingen*.
- 12 't *Rechtvaardig volk zult Gij belonen*,
terwijl *Gij, HEER', hen overdekt*,
hun *tot een veilig schild verstrekt*.
Gij zult *goedgunstig hen bekronen*,
ja, *bij hen wonen*.

1 O HEER', Gij zigt wel - da - dig,
 straf mij niet on - ge - na - dig
 in U - wen toor - ne - gloed.
 Ai, ma - tig Uw kas - tij - den,
 sla mij met me - de - lij - den,
 ge - lijk een va - der doet.

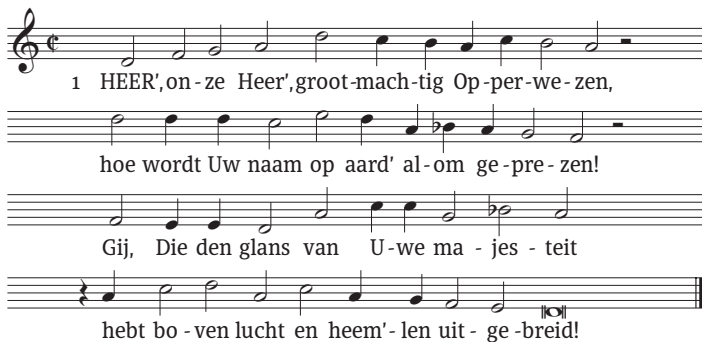
- 2 *Vergeef mij* al mijn zon - den,
 die *Uwe hoogheid* schonden:
 ik *ben verzwakt*, o HEER'.
Genees mij, red mijn leven!
Gij ziet mijn beend'ren beven;
 zo *slaat Uw* hand mij neer.
- 3 *Mijn ziel, gans* neergebo - gen,
 schrikt voor *Uw heilig'* ogen
 in *dezen jammerstaat*.
Hoelang zal ik nog klagen,
hoelang Uw gramschap dragen,
 o HEER', *mijn* Toeverlaat?
- 4 Keer *eind'lijk*, HEER', toch we - der!
Mijn ziel buigt zich terneder.
Ai, red haar van 't verderf!
Sla mijn ellende gade
 tot roem van *Uw genade*,
 en *help mij*, eer ik sterf.

- 5 *Want wie kan na 't verscheiden
op aarde meer verbreiden
Uw grootheid en Uw lof?
Wie zal Uw gunstbewijzen
in 't zwijgend graf ooit prijzen,
U zingen in het stof?*
- 6 *Uw strenge geselroe-de
maakt mij van 't zuchten moede,
verteert geheel mijn kracht.
Ik voel Uw slagen klemmen,
en doe mijn bedde zwemmen
in tranen al den nacht.*
- 7 *Mijn oog is roodgekretten,
van tranen uitgebeten,
verouderd en doorknaagd,
daar ik in mijn ellenden
door al mijns vijands benden
verdrukt word en gejaagd.*
- 8 *Mijn ziel, grijpt moed! Wijkt, bozen;
vlucht van mij weg, godd'lozen!
De HEER' heeft mijne klacht
met toegenegen oren
genadig willen horen,
en al mijn smart verzacht.*
- 9 *De HEER' wild' op mijn ker-men
Zich over mij ontfermen:
Hij heeft mijn stem verhoord.
De HEER' zal op mijn smeken
geen hulp mij doen ontbreken:
Hij houdt getrouw Zijn woord.*
- 10 *Hij zal mijn haters we-ren,
hen straks terug doen keren,
beschaamd en vol van schrik.
Zijn grimmigheid aan 't blaken
zal hen te schande maken,
zelfs in een ogenblik.*

1 O HEER', mijn God, vol-za-lig We-zen,
'k be-trouw op U, wien zou ik vre-zen?
Red mij hulp-vaar-dig uit den nood,
eer mij mijn vij - and breng' ter dood!
Geef mij ten roof niet in zijn han-den,
die mij met fel - le leeu-we-tan - den
ver-scheu-ren zou door wond op wond,
wan-neer ik geen ver-los-ser vond.

- 2 *Mijn God, zo 'k immer heb bedreven
het boze stuk, mij aangewreven,
't onkreukbaar recht ooit heb gefnuikt,
en een oneven schaal gebruikt,
of kwaad voor goed heb toegewogen,
en mijnen vreêgenoot bedrogen,
– hem heb ik zelfs 't gevaar ontrukkt,
die mij ten onrecht had verdrukt; –*
- 3 *zo moet mijn vijand op de hielen
mij volgen, ja geheel vernielen;
hij roov' mijn leven en mijn eer,
en werp' mijn kroon ter aarde neer!
Sta op, o HEER', wil mij behoeden;
Uw gramschap straff' mijns vijands woeden.
Ontwaak voor mij en keer 't geweld:
't gericht hebt Gij Zelf ingesteld.*

- 4 Zo zullen zich *gehele* scharen
van *volk'ren om U heen* vergâren.
Beklim dan *boven dit* gewoel
Uw *hemeltroon, Uw rechterstoel.*
De *HEER' zal al de volken* richten
en *'t onrecht voor het recht* doen zwichten;
geef dan, o *HEER', dat voor elks oog*
mijn *recht en vroomheid blijken* moog'!
- 5 Laat *toch het kwaad der goddelozen*
een *einde nemen, straf de bozen,*
maar *sterk Uw volk, dat hulp* behoeft,
Gij, *Die elks hart en nieren* proeft.
Laat *vrij voor U mijn vijand* vrezén,
voor *U, rechtvaardig Opperwezen!*
Bij *U, mijn Bondsgod,* is mijn schild,
die *'t vroom gemoed* behouden wilt.
- 6 God, *Die op 't recht Zijn troon* wil stichten,
God *is rechtvaardig in Zijn* richten
en *toont Zijn gramschap dag aan dag.*
Bestrijdt de *mens Zijn hoog gezag,*
blijft hij *zich tegen Hem* verzetten,
God *zal Zijn glinst'rend wraakzwaard* wetten;
Hij *kromt en spant alreê* Zijn boog,
en *dreigt met pijlen van omhoog.*
- 7 God *heeft de wap'nen aangegrepen,*
tot *'s vijands* *wissen dood* geslepen.
Hij *legt de pijlen op hem* aan:
wie *hittig woedt zal niet* bestaan.
De *boze wringt en kromt de leden*
in *arbeid van onzinnigheden;*
hij *gaat van dwaze* moeite zwaar.
Verwacht dan, *dat hij leugen* baar'.
- 8 Hij *heeft een diepen kuil* doen delven,
maar *'t was bij d' uitkomst* voor zichzelf,
schoon hij *met zoveel loos* beleid
dien *had tot mijn verderf* bereid.
De *moeite, die hij dorst* verwekken,
zal *zijn kop eerlang* bedekken,
en *zijn schedel al 't geweld,*
waarmee hij *and'ren* had gekweld.
- 9 Ik *zal het eeuwig Wezen* prijzen,
Zijn *recht de schuldig' eer* bewijzen
en *zingen 's Allerhoogsten* lof
met *psalmen tot in 't hemelhof*

1 HEER', on - ze Heer', groot - mach - tig Op - per - we - zen,
hoe wordt Uw naam op aard' al - om ge - pre - zen!
Gij, Die den glans van U - we ma - jes - teit
hebt bo - ven lucht en heem' - len uit - ge - breid!

- 2 Uw mogendheid heeft *sterkte willen* gronden uit *kind'ren*, ja, uit *zuigelingen* monden.
Zo *breekt* Uw hand des *vijands* boos geweld,
daar Gij zijn haat en *wraakzucht* palen stelt.
- 3 Sla ik naar 't ruim der *held're hemelbogen*,
dat *heerlijk* werk van *Uwe ving'ren*, d' ogen,
zie ik *bedoord* den *glans der zilv'ren maan*
en 't *sterrenheir*, door *U* *geschapen*, aan.
- 4 Mijn God, wat is de *mens dan op deez'* aarde!
De *broze mens*, hoe *klimt hij tot die waarde*,
dat *Gij aan* hem in *zoveel gunst gedenkt*
en 's *mensen zoon* Uw *teerste liefde* schenkt!
- 5 Gij deedt hem wel een *weinig tijds* beneden
het *eng'lenheir* een *rang en plaats* bekleden,
maar *hebt hem* ook Uw *rijkste gunst* betoond
en hem met eer en *heerlijkheid* gekroond.
- 6 Gij geeft hem *wijd en zijd in alle landen*
de *heerschappij der werken* Uwer handen,
ja, zet *én aard'* én *zee voor 's mensen zoon*
door Uw gezag ter *voetbank* van zijn troon.

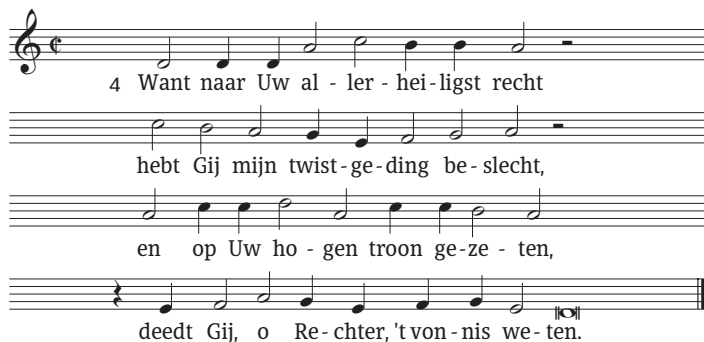
- 7 Waar schapen zijn, of ossen *in de weiden*,
 waar *enig* vee op *bergen zij of heiden*,
 waar '*t wild gediert*' ook *zwerf' in woud en veld*:
Gij hebt het al in *zijne* macht gesteld.
- 8 Wat voog'len door den *ruimen luchtkring* zweven,
 wat *vissen* er in *stroom en beken* leven,
 en *wat de paân* doorwandelt van de zee:
Zijn hoog bevel deelt *hij aan* allen mee.
- 9 HEER', onze Heer', *grootmachtig Opperwezen*,
 hoe *billijk* wordt Uw *grote naam* geprezen!
 Hoe *heerlijk* rolt uit *aller* vromen mond
 die grote naam door '*t ganse* wereldrond!

Psalm 9

Dorisch

1 Ik zal met al mijn hart den HEER'
 blij - moe - dig ge - ven lof en eer!
 Mijn tong zal mijn ge - moed ver - zel - len
 en al Uw won - de - ren ver - tel - len.

- 2 Ik *zal in* U, mijn *God*, van vreugd
 opspringen, *in den* geest verheugd!
 Uw *naam* zal door mijn *psalmgezangen*,
 o *Allerhoogste*, lof ontvangen.
- 3 Omdat *mijn* vijand, *hoe* geducht,
 teruggekeerd *is* en gevluht.
 Hij *is*, *schoon* stout te *veld* getogen,
 vergaan, gevallen voor *Uw* ogen.

4 Want naar Uw al - ler - hei - ligst recht
 hebt Gij mijn twist - ge - ding be - slecht,
 en op Uw ho - gen troon ge - ze - ten,
 deedt Gij, o Re - chter, 't von - nis we - ten.

- 5 Gij *scholdt de heid'nen keer op keer*,
 en wierpt de *godelozen* neer.
 Hun *naam*, hun roem hebt Gij vertreden
 en uitgedelgd in eeuwigheden.
- 6 O *vijand*, hebt gij *door uw macht*
 't verwoesten voor altoos volbracht,
 hebt gij *de steden gans* bedorven,
 is haar *gedachtenis* verstorven?
- 7 Neen, *dwaas*, uw hoop zal *ras* vergaan,
 maar 's HEEREN *troon* zal eeuwig staan.
 Dien *wilde* Hij onwrikbaar stichten,
 om naar het *heilig recht* te richten.
- 8 Hij *Zelf* zal aan het *wereldrond*
 het recht doen *horen* uit Zijn mond,
 de *volken* voor Zijn *vierschaar* stellen
 en daar 't *rechtmatig vonnis* vellen.
- 9 De *HEER'* zal zijn een *hoog vertrek*
 voor wie *getrapt* wordt op den nek,
 een *hoog vertrek* in *drukkend* lijden,
 een *toevlucht* in *benauwde* tijden.
- 10 Hij, *die Uw naam* in *waarheid* kent,
 zal, *HEER'*, op *U* in zijn ellend'
vertrouwen, wijl Gij *nooit liet* zuchten
hen, die *gelovig tot U* vluchtten.
- 11 Zingt, *zingt den HEER'*, Die *eeuwig* leeft,
 Die *Sion tot Zijn* woning heeft,

en laat voor aller volken oren
met psalmgezang Zijn daden horen!

- 12 Hij zoekt en Hij gedenkt het bloed,
gestort in wreev'len euvelmoed.
Hij toont der armen nood te weten
en zal hun kermen niet vergeten.
- 13 Bewijs, o HEER', Uw knecht genâ!
Sla mij in mijn ellende gâ.
Zie, hoe mijn haters mij verdrücken,
Gij, Die mij wilt den dood ontrukken.
- 14 Opdat ik, HEER', U blij te moê,
in Sions poorten hulde doe,
en in Uw heil, ten allen tijde
met Sions dochter mij verblijde.
- 15 De heid'nen zijn, door waan misleid,
gestort in kuilen, mij bereid.
Hun voet verwacht zich in de netten,
die z' in 't verborgen voor mij zetten.
- 16 Thans is de HEER' bekend alom,
door recht te doen bij 't heidendom.
De goddeloze raakt in banden,
verstrikt in 't werk van zijne handen.
- 17 De stoute zondaars zullen snel
teruggekeren naar de hel
met al de godvergeten benden
der heid'nen, die Zijn wetten schenden.
- 18 Nooddruftigen vergeet God niet,
noch laat hen eind'loos in 't verdriet.
't Ellendig volk mag op Hem wachten,
Hij zal hun hoop niet steeds verachten.
- 19 Sta op, o HEER', en laat den mens
zich niet versterken naar zijn wens,
maar oordeel Gij, in 't wraakgerichte
de heid'nen voor Uw aangezichte.
- 20 O HEER', jaag hun vervaardheid aan,
en doe den heidenen verstaan,
dat zij, die Sions rampen wensen,
geen goden zijn, maar broze mensen.

1 Waar-om, o HEER', blijft Gij van ver - re staan?
 Waar-om ver-bergt Gij U, daar wij, ge - haat,
 be - angst, ver - schrikt, schier door den druk ver - gaan?
 De trots - aard, die godd' - loos de deugd ver - smaadt,
 ver - volgt Uw volk in zij - nen jam - mer - staat.
 Dat hen 't be - sluit, tot ons ver - derf ge - no - men,
 in 't war - net breng' en schie - lijk om doe ko - men!

- 2 Want op zijn wens beroemt zich 't godd'loos rot.
 Het zegent vast den gierigaard en spreekt
 tot laster van den allerhoogsten God,
 terwijl 't verwaand den neus omhoogsteekt
 en in zijn hart geen onderzoeking kweekt,
 maar koestert deez' onzinnige gedachten:
 „Daar is geen God, geen loon, noch strafte wach-ten”.
- 3 Zijn handelwijs baart altijd smart op smart,
 terwijl zijn oog naar straf noch oordeel ziet,
 en daar hij stout Uw hoog gerichte tart,
 blaast hij met smaad op al wie weerstand biedt
 en zegt in zijn gemoed: „Ik wankel niet,
 terwijl ik van geslachte tot geslachte
 op mijnen weg geen tegenspoeden wach-te”.
- 4 Zijn mond is vol van vloek, bedrog en list,
 zijn tong bedekt de moeit' en 't zielsverdriet,
 zijn boosheid is met vals en schijn vernist.

In *hinderlaag*, *daar niemands* oog hem ziet,
verbergt hij zich, valt *ijlings* uit, vergiet
onschuldig bloed. Hij weet van *geen* erbarmen,
maar sluit *zijn* oog voor 't bitter leed der ar-men.

- 5 Hij loert en houdt zich *in het* donker schuil,
gelijk een leeuw, die in zijn hol zich zet,
d' ellendigen verrast hij uit zijn kuil.
Hij heeft zijn *klauw en tanden* scherp gewet
en trekt zijn prooi in 't dicht belommerd net.
Hij buigt zich, duikt, en *ijlings* toegeschoten,
valt d' arme hoop hem in de sterke po-ten.
- 6 Hij vleit zich, dat de *Godheid* dit vergeet',
het *aangezicht* verberg', niet gadesla,
noch immer zie der armen nood en leed.
Bewijs, o *HEER'*, d' ellendigen genâ;
betoon, dat U hun smart ter harte ga,
sta op, verhef Uw hand, om hem te straffen
en raad en hulp den armen te verschaf-fen!
- 7 Waarom ontroofd de *lasteraar* Gods eer,
wat vleit hij zich, dat God het niet aanschouw'?
Gij ziet het toch, waarheen hij zich ook keer',
want Gij merkt op de moeite, smart en rouw,
opdat men 't U in handen geven zou.
Op U verlaat zich d' arme; zou hij vrezen?
Gij immers zijt een trouwe hulp der we-zen.
- 8 Fnuik Gij, o *HEER'*, der *goddelozen* kracht;
verbreek hun arm, dat U de boze ducht',
zie neer in toorn op dit ontaard geslacht,
opdat het nooit Uw streng gericht ontvlucht',
maar ete van zijn werk de bitt're vrucht.
De *HEER'* zal toch als *Koning* eeuwig leven:
het heidendom is uit Zijn land verdre-ven.
- 9 O *HEER'*, Gij wilt, door *goedheid* aangespoord,
den wens van Uw *zachtmoedig* volk voldoen.
Gij zult hun hart versterken naar Uw woord,
verdruken door Uw *Godd'lijk* recht behoên
en U ter hulp van arme wezen spoên,
opdat een mens, uit *nietig stof* geboren,
niet voortga door geweld de rust te sto-ren.